Τὸ φύλλον Δραχμὴ 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 75. Ἑξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | Ἐν Ἀθήναις, 2 Ὀκτωβρίου 1926 | Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Φτάσαμε, κύριοι ἀξιωματικοί, δήλωσε ὁ Ἀμερικανός, δείχνοντας τὸ μεγάλο χώλλ. Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς δεχθῶ στὰ ἰδιαίτερά μου διαμερίσματα καὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα κοκτέϊλ.

Ὁ Γκρανκὰν ἀρνήθηκε. Διατηροῦσε πολὺ ζωηρὴ τὴν ἀνάμνηση τῶν δηλητηριασμένων σιγαρέττων, ὥστε νὰ φοβᾶται νὰ δεχθεῖ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανό.

— Δὲν ἤρθαμε δῶ γιὰ νὰ τραταρίστοῦμε, δήλωσε ξερὰ-ξερὰ ὁ λοχαγός, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσουμε τὶς ἐγκαταστάσεις σας, σ' ὅλα των τὰ μέρη, μ' ἐννοεῖτε, χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεση.

— Τίποτε εὐκολότερο!

Κι' ὁ διευθυντὴς πέρασε τοὺς ἐπισκέπτες ἀπ' ὅλα τὰ διαμερίσματα, ποὺ ὁ Φραγκίσκος τὰ ἤξερε τόσο καλά. Ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ ἐπίσκεψη, ὁ λοχαγὸς εἶπε:

— Τώρα θέλουμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ ἄλλα.

— Ποιὰ ἄλλα; ρώτησε, ἥσυχος πάντα ὁ Ἀμερικανός. Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιά. Τί ἄλλο θέλετε νὰ βρῆτε μέσα σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο;

Ὁ λοχαγὸς γύρισε πρὸς τὸ Φραγκίσκο, ποὺ βιάστηκε νὰ δώσει τὴν ἀπάντηση:

— Τί ἔκαμε λέει; δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο; Καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ συμβουλίου; Καὶ τὸ Βοθμαγκό;

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀμερικανὸς ἔδειξε τὴ μεγαλύτερη ἔκπληξη τοῦ κόσμου.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ξέρει τί λέει, εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους, καὶ φαντάζομαι πὼς οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ δὲν κάθονται ν' ἀκοῦν τί λένε τὰ μωρά.

Ὁ ἀξιωματικὸς πήγαινε νὰ παντήσει ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἄρεσε κι' ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε χρέος νὰ τοὺς δείξει τὰ ἀπόκρυφα μέρη τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεται ἀλλοῦ. Μὰ

«Τὸ σκυλάκι σωριάστηκε νεκρὸ» (Σελ. 341, στ. α'.)

ὁ Φραγκίσκος δὲν ἄφισε στὸ λοχαγὸ τὸν καιρὸ νὰ παντήσει. Κοίταζε πάντα προσεχτικὰ τριγύρω του καὶ ξαφνικὰ διέκρινε τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ ποὺ εἶχε πατήσει ὁ ἀρχηγὸς καὶ ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς μεγάλης αἴθουσας τῆς μύησης. Πρὶν προφτάσει νὰ τὸν κρατήσει ὁ Ἀμερικανός, ἔτρεξε καὶ χτύπησε τὸ κουμπί. Εὐθὺς ἄνοιξε διάπλατα ἀντίκρυ τους ἡ πόρτα μιᾶς πελώριας θολωτῆς αἴθουσας.

— Νά! νά! φώναξε τὸ παιδί. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου καὶ ἀπὸ πίσω εἶναι τὸ Βοθμαγκό!

Οἱ ἀξιωματικοὶ μπῆκαν εὐθὺς μέσα στὴν αἴθουσα.

Ὁ Φραγκίσκος κοίταζε τριγύρω του κι' ὅμως δὲν ἀναγνώριζε τὸν πολυτελῆ διάκοσμο ποὺ εἶχε παρατηρήσει στὴν τελετὴ τῆς μύησης. Οὔτε τὸ φιλντισένιο τραπεζάκι, οὔτε οἱ πολυθρόνες, οὔτε ἡ πλούσια ταπετσαρία τῶν τοίχων ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ μόνο σωροὶ ἀπὸ καρβουνόσκονη. Ἔτσι τὸ δωμάτιο ἔμοιαζε τώρα σὰν ἁπλὴ καρβουναποθήκη καὶ δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ὕποπτο. Ὁ Ἀμερικανὸς γελοῦσε χαιρέκακα βλέποντας τὴν ἀμηχανία τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ παιδιοῦ.

— Βλέπετε πολὺ καλά, κύριοι, εἶπε ἥσυχα-ἥσυχα, ὅτι ὁ μικρὸς ὀνειρεύεται. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἀραδιάζει μοῦ φαίνονται σωστὰ παραμύθια. Μπορεῖτε νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ὅλο τὸ προσωπικό μας ἔχει πολλὴν ἄνεση κι' ὅτι κανένας δὲ βασανίζεται ἐδῶ μέσα.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ μηχανικὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνει στὸν ἀξιωματικὸ ἐξηγήσεις σχετικὲς μὲ τὸ ἐργοστάσιο, ὁ Φραγκίσκος ἐξέταζε προσεκτικὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς σάλας αὐτῆς, ὅπου εἶχε γνωρίσει τόσες συγκινήσεις. Βέβαια δὲν εἶχε ὀνειρευθεῖ, ἀφοῦ αἰσθανόταν στὸ αὐτί του τὸ στίγμα τοῦ λωτοῦ. Σχημάτισε λοιπὸν τὴν πεποίθηση ὅτι τὴν αἴθουσα αὐτὴ τὴν εἶχαν ἀλλάξει. Εἶχαν βγάλει τὰ πολυτελῆ ἐπιπλα κι' εἶχαν σωριάσει κάρβουνο. Μὰ πάντα ὁ φίλος μας ἦταν βέβαιος ὅτι ἦταν ἡ ἴδια αἴ-

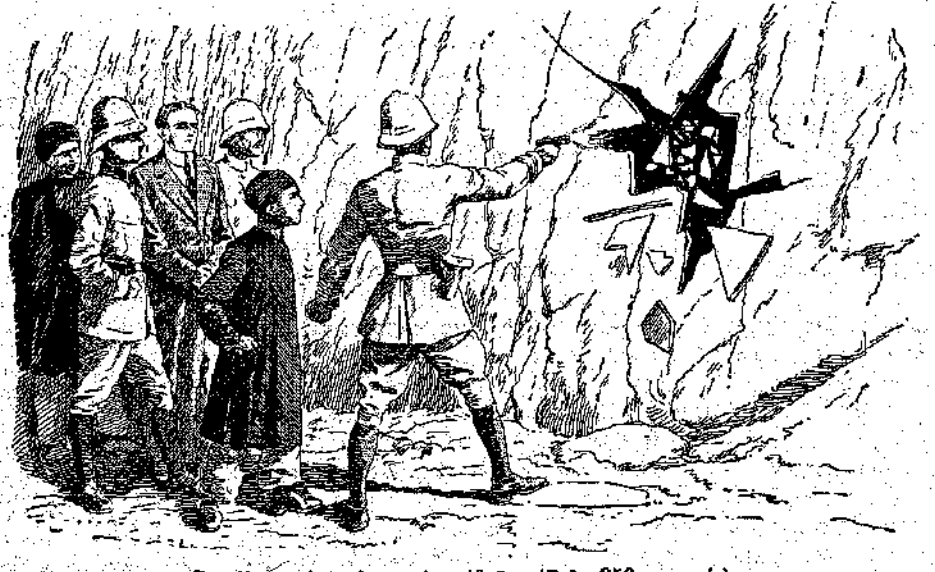

«Σημάδεψε τὸν τοῖχο καὶ τράβηξε» (Σελ. 350, στ. α'.)

θουσα κι' ὅτι πάνω στοὺς ἴδιους αὐτοὺς τοίχους εἶχε ἰδεῖ τὶς τρομερὲς ὀπτασίες τοῦ Βοθμαγκό.

Ὁ Φραγκίσκος θύμωσε πιά, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ξεγελάσουν κι' ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ ἄρχιζαν ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὰ λεγόμενά του. Δὲν ἔπαυε νὰ δείχνει τὸν ἀντικρυνό του τοῖχο καὶ νὰ φωνάζει:

— Νά, ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι ὁ τοῖχος ποὺ εἶδα τὸ Βοθμαγκό!

Ὁ λοχαγὸς ἤξερε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴν ἱστορία τοῦ Φραγκίσκου καί, βλέποντας μὲ πόση ἐπιμονὴ τοῦ ἔδειχνε ὁ μικρὸς τὸν τοῖχο, εἶχε μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα. Ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του, σημάδεψε τὸν τοῖχο καὶ τράβηξε. Πάταγος ἀπὸ σπασμένα τζάμια ἀκούστηκε κι' εὐθὺς φανερώθηκ' ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα στὸν τοῖχο. Ὁ κ. Γκρανκὰν κι' ὁ Φραγκίσκος ἄφισαν μιὰ θριαμβευτικὴ ἀναφώνηση:

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος! ἔκαμε ὁ λοχαγός. Τὸ περίμενα πὼς κάτι κρυβόταν ἐδῶ μέσα.

Ὁ μηχανικὸς ἄρχισε τώρα νὰ τὰ χάνει, Ὁ λοχαγὸς τὸν πρόσταξε ἀπότομα:

—Ἐμπρός! Δεῖξτε μας τώρα τὸ σύρμα.

— Ποιὸ σύρμα; ρώτησε τάχα μὲ ἀπορία ὁ Ἀμερικανός.

— Δεῖξτε μας ποῦ εἶναι τὸ ρεῦμα ποὺ φωτίζει ἀπὸ πίσω αὐτὸν τὸν γυάλινο τοῖχο καὶ τὸν κάνει διαφανῆ... Μὴν κάνετε τώρα τὸν κουτό... Βλέπετε ὅτι κατάλαβα τὴν κατεργαριά σας. Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν κωμῳδία.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Φραγκίσκος ἦταν ἀπασχολημένος. Εἶχε πέσει μὲ τὰ τέσσερα στο μέρος ἀκριβῶς ὅπου βρισκόταν τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ συμβουλίου καὶ ζητοῦσε κάτι. Ἐκφνικὰ ἄφισε μιὰ χαρούμενη φωνή, ποὺ ἀντήχησε δυνατὰ μέσα στὴν ἀπέραντη θολωτὴ αἴθουσα:

— Βρῆκα! Βρῆκα!

Κι' ἀληθινὰ τὸ παιδὶ εἶχε βρεῖ τρεῖς ἠλεκτρικοὺς μεταγωγούς, ποὺ ὑπῆρχαν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς μὶς Μαργκαρὲτ καὶ ποὺ ἐκείνη τοὺς χειριζόταν μὲ τὸ πόδι, χωρὶς νὰ τὴ βλέπει κανένας.

— Κοιτάξτε! φώναξε τὸ παιδὶ καὶ πίεσε τὸ κουμπί.

Ἀμέσως ὁ τοῖχος φωτίστηκε, ἔγινε διαφανὴς καὶ ὅλοι εἶδαν ὑπόγεια σκοτεινά, πηγάδια, διαδρόμους, ρόδες. Μὰ τὸ ἀπκίσιο αὐτὸ μέρος ἦταν ἄδειανὸ κι' ἔρημο. Ὡστόσο ἡ ἀπάτη εἶχε ξεσκεπαστεῖ κι' ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν ντροπιασμένος. Γι' αὐτὸ ὁ Γκρανκὰν ἔκρινε τώρα πιὰ ὅτι δὲ χρειαζόταν καμμιὰ ἐπιφύλαξη. Ἄρπαξε τὸν ὑποκριτὴ ἀπὸ τὸ λαιμό, ἔκαμε νόημα σὲ δυὸ ἄνδρες νὰ τὸν φρουρήσουν καί, σηκώνοντας τὸ πιστόλι του, πρόσταξε:

— Τώρα ὁδηγήσεμας, καὶ μὴν εἰπῆς ἄλλο ψέμμα, γιατὶ σοῦ τινάζω ἀμέσως τὰ μυαλά!

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἔβγαλε μιλιὰ καὶ προχωροῦσε πρὸς τὸν διαφανὴ τοῖχο. Ἔσκυψε τότε καὶ πίεσε ἕνα ἄλλο ἠλεκτρικὸ κουμπὶ κι' εὐθὺς κάτι σὰν γυάλινη αὐλαία σηκώθηκε μπροστά τους. Προχωρώντας ὁλοένα, βρέθηκαν σὲ λίγο μέσα στὴ θλιβερὴ κόλαση ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει σὰν ὀπτασία. Στοὺς βράχους εἶδαν κρεμασμένα κνούτα διαφόρων εἰδῶν, εἴτε ἁπλά, εἴτε μὲ μυτερὰ καρφιὰ στὶς ἄκρες. Ρόδες, προορισμένες κατὰ τὸ φαινόμενο γιὰ ν' ἀνεβάζουν τὸ κάρβουνο στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἦταν βαμμένες μ' ἕνα χρῶμα σκατεινό, ποὺ μὲ φρίκη εἶδαν πὼς ἦταν αἷμα. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ μέσα πολλὲς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις εἶχαν βασανισθεῖ κι' εἶχαν πεθάνει.

Ἔσπρωξαν δυὸ σιδερένιες πόρτες, ποὺ εἶχαν μείνει ἀνοιχτὲς καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα εἶδος μικροῦ γραφείου, ὅπου, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἦταν λησμονημένος ὁ καθημερινὸς λογαριασμὸς τῶν βασανιστηρίων ποὺ ἐπιβάλλονταν στὸν καθένα. Τὸ παράδοξο αὐτὸ ποινολόγιο ἀποτελοῦσε μιὰ σοβαρότατη ἐνοχοποιητικὴ ἀπόδειξη. Ὁ λοχαγὸς τὸ πῆρε καὶ τὸ φύλαξε.

Πιὸ πέρα βρῆκαν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα ποὺ τὸ ἀναγνώρισαν εὐθὺς πὼς ἦταν σταθμὸς ἀσυρμάτου. Τὰ μηχανήματα ἦταν ἄθικτα κι' οἱ ἀποδέκτες ἀφημένοι πάνω στὸ τραπέζι. Ἕνας ἀξιωματικὸς ἔπιασε στὴν τύχη ἕνα τηλεγράφημα, ὅπου διάβασε:

«*Προσοχή, κίνδυνος, στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἐπιθεωρήσει ἐγκαταστάσεις. Λάβετε τακτικὲς προφυλάξεις.*

Κοῦ-Σοῦ (Τομεὺς Δ3)»

Ὅλα ἔπαιρναν τὴν ἐξήγησή τους σιγὰ-σιγά. Ὁ Ἀνναμίτης, ποὺ ὁ Φραγκίσκος κατόρθωσε νὰ τὸν φυλακίσει στὸ Χανοί, τὄχε σκάσει καί, χωρὶς νὰ χάσει καιρό, εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς συντρόφους του.

Ἡ ἐπιθεώρηση ἐξακολουθοῦσε μεθοδικά. Ὁ Φραγκίσκος ἤθελε προπάντων νὰνακαλύψει τὴ μυστικὴ κρύπτη, ὅπου βρίσκονταν οἱ δυστυχισμένοι αἰχμάλωτοι καὶ μαζί τους ὁ κ. Καρινό. Μὰ μόνο ἴχνη ὑπῆρχαν ποὺ μαρτυροῦσαν ὅτι ἡ φυλακὴ αὐτὴ εἶχε κατοικηθεῖ. Μὲ τὴν εἰδοποίησητοῦ Κοῦ-Σύ, οἱ αἰχμάλωτοι φαίνεται ὅτι μεταφέρθηκαν ἀμέσως καὶ τώρα βασίλευε ἐρημιά.

Καθὼς οἱ Γάλλοι ἔψαχναν παντοῦ γεμάτοι περιέργεια, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕνας βχρὺς κρότος μαζὶ μ' ἕνα στεναγμό, κι' ὕστερα ἄγριες φωνὲς τῶν στρατιωτῶν ποὺ συνόδευαν τὸ λοχαγό.

—Ἄ, τοὺς κακούργους! Τὸν σκότωσαν! φώναζαν μὲ φρίκη οἱ στρατιῶτες.

Ὁ Φραγκίσκος κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεξαν στὸ τελεγραφεῖο, ὅπου εἶχε μείνει ὁ λοχαγός, ψάχνοντας νὰ βρεῖ τίποτε ἄλλα στοιχεῖα. Ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματικὸς εἶχε συντριφτεῖ κάτω ἀπὸνα πελώριο κομμάτι βράχου, ποὺ εἶχε πέσει ἀπάνω του, χωρὶς νὰ νοιώσει κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Χρειάστηκε ἡ δύναμη δέκα ἀνθρώπων, γιὰ νὰ κυλήσουν τὸ βράχο ἀπὸ πάνω του. Καὶ τότε βεβαιώθηκαν πὼς ὁ λοχαγὸς ἦταν πεθαμένος. Τὸ στῆθος του καὶ τὸ κεφάλι του εἶχαν γίνει πήτα.

Μέσα στὸ θυμό τους, οἱ στρατιῶτες χύθηκαν πάνω στὸν Ἀμερικανό, τὸν χτυποῦσαν μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὅπλων καὶ θὰ τὸν ἀποτελείωναν ἐκεῖ βά, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ὁ ἀρχαιότερος ὁπολοχαγός.

— Σταθῆτε, φώναξε. Οἱ Γάλλοι δὲν σκοτώνουν χωρὶς νὰ δικάζουν... Πάρτε τὸν καὶ κλεῖστε τὸν κάπου. Ἀργότερα θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνει.

Μόλις εἶχε πάψει νὰ μιλᾶ ὁ ἀξιωματικός, ἀκούστηκε μέσα στὴ σιγὴ τῆς στοᾶς ὁ ἦχος ἑνὸς ραδιοφώνου ποὺ ἔλεγε:

«Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ πέθανε ὁ λοχαγὸς Πομαρὲς κι' ὁ λοχαγὸς Γκρανκάν, θὰ πεθάνουν κι' ὅλοι ὅσοι θ' ἀναλάδουν τὴν ἀρχηγία μιᾶς ἑκστρατείας ἐναντίον μας».

Ὕστερα ἀπὸ τὴ στιγμιαία κατάπληξη ποὺ τοὺς κυρίευσε ὅλους, ὁ ὑπολοχαγὸς σήκωσε τὸ χέρι ἀποφασιστικὰ καὶ πρόσταξε:

—Ἐμπρός! ἀκολουθήστε με... ἕνας ἕνας!

Οἱ Γάλλοι ἐξακολούθησαν τὸ ψάξιμο μέσα στὸν μυστηριώδη αὐτὸν λαβύρινθο.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία, πῆρε ὅλα τὰ μέτρα ποὺ συνειθίζονται σὲ μιὰ πορεία μέσα σὲ χώρα ἐχθρική.

Προχωροῦσαν βῆμα-βῆμα κι' ὕστερα ἀπὸ εἰδοποίηση τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ποὺ κρατοῦσε μπρός της σὰν ὁμηρο τὸν Ἀμερικανό

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΛΗ-ΛΕΝΙΩ

Σάπλόχωρη πλακόστρωτην αὐλὴ
καὶ πλάτ σὲ παιγνίδια στολισμένα,
τὴ κούκλα της κοιμίζει ἡ Λιλή.
Τὶς μύριες ὁμορφιές της διαλαλεῖ,
τῆς τάζει τὰ προικιά της κεντημένα,
κι' «ἀγαπημένο μου παιδάκι» τὴν καλεῖ.

Στὸ χαμηλὸ κατώφλι της, ἀλλιά!
εἶν' ἡ μικρὴ Λενιὼ καὶ περιμένει
τὴ μάννα νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὴ δουλειά,
καὶ τἀδερφάκι μου ποὺ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά
κοὐ κλα'ει, κλαίει γιὰ βυζί, καὶ τὸ σω-
[παίνει
μὲ χίλια λόγια δακρυσμένα καὶ φιλιά.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 343).

—Ἔπειτα θὰ τρέξῃ ὅλος ὁ κόσμος νὰ δῇ τὸ θαῦμα...

Ὁ Ἀμάραντος πείσθηκε.

— Καλά. Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνω δέντρο;

— Πές: εἶμαι ἕνα δέντρο.

Τότε ὁ πατέρας, ποὺ ἡ καρδιά του κτυποῦσε ἀπὸ ἀγάπη, εἶπε:

— Εἶμαι δέντρο.

Καὶ προτοῦ τελειώσῃ τὴ φράση του, ἀμέσως τὰ πόδια του ριζώθηκαν ἀτὸ χῶμα καὶ βγῆκαν γύρω του κλαδιὰ καὶ φύλλα. Σὲ λίγο ὁ Ἀμάραντος εἶχε σκεπαστεῖ ὁλόκληρος.

—Ἄχ! εἶπε ἀναστενάζοντας. Πόσο ὑπόφερω...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ τρεῖς κοπέλλες καθόνταν στὴ σκιὰ ἑνὸς πελώριου δέντρου καὶ μιλοῦσαν φρόνιμα, φρόνιμα.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρας τους. Ἀπὸ κάθε γωνιὰ ἔρχονταν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, καὶ θαυμάζανε τὸ φαινόμενο. Ἕνας ἄνδρας, ποὺ ξεχώριζε ἀπ' τοὺς ἄλλους, φώναξε:

—Πῶς φύτρωσε τὸ δέντρο αὐτό; Τίνος εἶναι; Θέλω νὰ τὸ ἀγοράσω. Τὸ πληρώνω τόσο, ὅσο χρυσάφι ζυγίζει!

Ἡ γυναίκα του, μιὰ γριὰ μ' ἕνα ραβδί, τὶς πλησίασε:

— Δικό σας εἶναι τὸ δέντρο;

— Εἶναι δικό μου, εἶπε ἡ Αὐγούλα.

— Πόσο τὸ πουλᾶς;

— Δὲν τὸ πουλῶ γιατ' εἶναι προῖκα μου.

— Εἶσαι ὀρφανή; ρώτησε ἡ γριά.

— Ναί, εἶπε ἡ ἀχάριστη μικρή.

— Θὰ σὲ υἱοθετήσουμε. Εἴμαστε πολὺ πλούσιοι... θέλεις;

Ἡ Αὐγὴ ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι «ναί».

Ὁ ἄνδρας, εὐχαριστημένος γιὰ τὸ δέντρο του, ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν κόρη, γύρισαν στὴ χώρα κι' ὁ κόσμος τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Ἡ Αὐγούλα ἔφευγε χωρὶς νὰποχαιρετήσῃ τοὺς δικούς της.

— Φεύγουμε, εἶπε τότε ἡ Νιόβη.

Ὁ Ἀμάραντος κοίταξε τὴν ἀγαπημένη του κόρη παῦψευγε κι' ἡ καρδιά του ράγισε. Σκεπτόταν: «Θὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ; Θὰ γυρίσῃ τὸ κεφαλάκι της;»

Σὲ λίγο ἡ Αὐγούλα χάθηκε. Δὲν ἐγύρισε κἂν νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά.

***

Περπάτησαν πάλι, περπάτησαν ὥς που φτάσανε σὲ μιὰ νέα περίεργη πολιτεία. Αὐτὴ εἶχε δέντρα, ἕνα μεγάλο ὄμως ποτάμι ξεχείλιζε στὴ χώρα. Τὸ ποτάμι αὐτὸ δὲν εἶχε γεφύρι γιὰ νὰ μπορῇ ὁ κόσμος νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω. Τί κρίμα!

Ἡ Νιόβη σκεπτόταν.

— Πατέρα, εἶπε ξαφνικά, θὰ μποροῦσες νὰ γίνῃς γεφύρι γιὰ τὴν προῖκα τῆς Δάφνης;

Ὁ Ἀμάραντος κατάλαβε κι' ὑπάκουσε. Θλιμμένος, μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι, μπῆκε μέσα στὸ ποτάμι κι' ἁπλώθηκε πάνω στὰ νερά Ἔπειτα εἶπε: «Εἶμαι γεφύρι». Κι' ἀμέσως σίδερα καὶ πέτρες κτιστήκανε πάνω του κι' ἔκαναν ἕνα πελώριο γεφύρι. Κι' ἐκεῖνος ἔμενε μέσα σ' αὐτὰ φυλακισμένος. Ἀλίμονο!

— Δυὸ κοπέλλες καθισμένες πάνω στὸ γεφύρι μιλοῦνε:..

— Ποῦ εἶναι; φώναζαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Πρέπει νὰ γίνουν βασίλισσές μας.

— Τὸ γεφύρι εἶναι δικό μου, λέγει ἡ Δάφνη. Θέλω ἕνα μεγάλο παλάτι κι' ἕνα ὡραῖο ἅρμα.

— Εἶσαι ὁ σωτήρας μας! φωνάζει ὁ λαὸς ἐνθουσιασμένος.

Ὁ Ἀμάραντος κοιτάζει ἀνήσυχος ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σίδερα. Δὲν πιστεύει τὰ μάτια του. Ἡ Δάφνη, ἡ ἀγαπημένη του Δάφνη, φεύγει κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δῇ.

Κι' ἡ καρδιά του ραγίζει.

Ἔφυγε ἡ Δάφνη, Χάθηκε κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της νὰ τὸν δῇ.

Καὶ τώρα τοῦ μένει μόνο ἡ Νιόβη...

***

Περπατοῦν πάλι. Ἡ Νιόβη κοιμᾶται στὴν τσέπη τοῦ πατέρα της. Ὁ Ἀμάραντος περπατᾶ ὧρες ὁλόκληρες σὲ μιὰν ἀτέλειωτη πεδιάδα. Τί ἔρημη ἀλήθεια πολιτεία! Δρόμοι ἴσιοι, κι' ὅλο πεδιάδες. Οὔτε ἕνα βουνὸ δὲν ὑπάρχει. Οὔτε ἕνας λόφος, οὔτε ἕνα μικρὸ ὄψωμα.

Ἡ Νιόβη ξύπνησε.

— Πατέρα, μουρμούρισε, κρυώνω, πεινῶ, εἶμαι κουρασμένη.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) ΑΙΜ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'.

Εἴπαμε πὼς εἶχε ξημερώσει, Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλης εἶχαν ξυπνήσει. Κι' ἀκούγοντας ἄξαφνα τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, πετάγονται ξαφνιασμένοι στὰ παράθυρα καὶ στὶς πόρτες, νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

—Ἔπιασαν τὴν Ἀράπα, καλέ;

—Ὄχι, τώρα πάνε νὰ τὴν πιάσουν.

— Ξέρουν λοιπὸν ποῦ εἶναι;

— Ναί, στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ταμία, ὅπου ἔχουν μαζευτεῖ κι' ἄλλες ἀρκούδες πολλές. Βροχή, λέει, ἀπὸ ἀρκούδες!..

Ὤ, μ' αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο! Ποῦ βρέθηκαν τόσες Ἀράπες;

Ἡ περιέργεια τῶν κατοίκων ἐξάπτεται στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Κι' ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι πιὰ τόσο μεγάλος, — ἔ, ἀφοῦ ξέρουν τώρα ποῦ εἶναι οἱ ἀρκούδες κι' ἀφοῦ πάει μπροστὰ τόσος στρατός, τί ἔχουν νὰ φοβηθοῦν; — βγαίνουν ὅλοι κι' ἀκολουθοῦν θαρρετὰ τοὺς γενναίους κυρίους τῆς Λέσχης.

Γιὰ καλὸ ὅμως καὶ γιὰ κακό, ἔχει ἁρπάξει καθένας κι' ὅ,τι ὅπλο βρῆκε πρόχειρο: αὐτὸς ἕνα χαλασμένο τουφέκι, ἐκεῖνος ἕνα σκουριασμένο σπαθί, ὁ ἄλλος μιὰ δράνα, αὐτὴ ἡ γυναίκα μιὰ μασιά, ἡ ἄλλη μιὰ σκούπα. Καὶ μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους, τρέχουν καὶ τὰ παιδιά, τρέχουν καὶ τὰ σκυλιά. Ἡ πομπὴ μεγαλώνει. Σιγὰ-σιγά, ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ κ. Ταμία ἔχει μαζευθεῖ ὅλη ἡ πόλη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΝΝΙΤΣΑ

Ἀγαπητοί μου,

Μία φίλη μας ἀνακάλυψε τελευταία,—θὰ τὸ εἴδατε στὴν Ἀλληλογραφία,—ἀπὸ τί εἶναι καμωμένη ἡ πεννίτσα ποὺ σᾶς γράφω: ἀπὸ μαγνήτη λέει... Ὤ, αὐτὸ εἶναι πολὺ κολακευτικὸ γιὰ μένα, ἴσως τὸ πιὸ κολακευτικὸ ἀπ' ὅσα ἄκουσα ποτέ. Μόνο ποὺ δὲν εἶν' ἀληθινό! Γιατ' ἡ πεννίτσα ποὺ σᾶς γράφω, εἶναι καμωμένη ἀπὸ ἕνα πολὺ κοινό, πολὺ πρόστυχο μέταλλο, καὶ χαλᾷ ἀμέσως, στραβώνει στὴ μυτίτσα ἢ σπάζει, κ' ἔτσι εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀλλάζω μέρα παρὰ μέρα. Νὰ ἕνα μεγάλο ἔξοδο,— γιατί, ξέρετε, γράφω πολὺ ἐγώ, — καὶ μιὰ μεγάλη ἀκόμα ἐνόχληση. Ἄ, πῶς φουρκίζομαι ὅταν ἄξαφνα ἡ πεννίτσα μου «ἀρνεῖται ὑπηρεσία»! Πρέπει νὰ δικκόψω, νὰ τὴν πτάσω μ' ἕνα χαρτὶ γιὰ νὰ μὴ μουντζουρωθῶ, νὰ τὴ βάλω ἀπ' τὸν κοντυλοφόρο, νὰ βρῶ τὸ κουτὶ μὲ τὶς πεννίτσες, νὰ πάρω μιὰν ἄλλη, νὰ τὴ βάλω, νὰ τὴ σαλιώσω, νὰ τὴν κάψω μ' ἕνα σπίρτο, νὰ τὴ βουτήσω στὸ μελάνι γιὰ νὰ κάνῃ τ ζ ί ζ,— μοῦ εἶπαν πὼς αὐτὸ τὴν ὠφελεῖ στὴν ὑγεία της,—καὶ τότε πιὰ νὰ ἐξακολουθήσω. Ναί, μὰ ὥς νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά, ἐγὼ ξεκουρδίσθηκα, τὸ «νῆμα τῶν ἰδεῶν μου» ἐκόπηκε καί, γιὰ νὰ τὸ ξαναδέσω, γιὰ νὰ ξανακουρδισθῶ, πρέπει νὰ διαβάσω ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅ,τι ἔγραψα· καὶ πάλι εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ἐξακολουθήσω ὅπως θὰ ἐξακολουθοῦσα χωρὶς αὐτὴ τὴ διακοπή. Μπελάς, σᾶς λέω, ἐνόχληση καὶ ζημία αὐτὸ τὸ συχνὸ ἄλλαγμα τῆς πεννίτσας. Γιὰ ἕνα συγγραφέα τοὐλάχιστο, δὲν ὑπάρχει τίποτα χειρότερο, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ μιὰ ὀχληρὴ βίζιτα σὲ ὥρα πού, μὲ κατνούρια τρεχάτη πέννα, γράφει τρεχάτος κι' εὐχαριστημένος...

Θυμοῦμαι, στὰ νιάτα μου, δὲν εἶχα τίποτα τέτοιο. Κι' οἱ βίζιτες μοῦ ἦταν σπάνιες,—ποιὸς μὲ ἤξερε τότε! — κι' οἱ πεννίτσες μου βαστοῦσαν πολύ. Μὲ μιά, τὴν ἴδια, μποροῦσα νὰ περάσω καὶ τρεῖς κι' ἕξη μῆνες. Σκούριαζε, κολλοῦσε, γινόταν ἕνα μὲ τὸ σίδερο τοῦ κοντυλοφόρου, ἀλλὰ ἔγραφε. Ὁλάκερο βιβλίο ἀρχίζα καὶ τελείωνα μὲ μιὰ πεννίτσα. Κάποτε ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ, ἀφοῦ τελείωσε τὸν περίφημο ἐκεῖνο πολιτικό του λίβελλο γιὰ τὸ Ναπολέοντα τὸν Γ', ποὺ τὸν ἔλεγε Μικρό,—κατ' ἀντίθεση πρὸς τὸ Ναπολέοντα Α' ποὺ ἦταν ὁ Μεγάλος,—φύλαξε τὸ μπουκάλι τῆς μελάνης ποὺ εἶχε ξοδέψει, μὲ τὴν ἔμμετρη αὐτὴ ἐπιγραφή:

De cette bouteille sortit
Napoléon le Petit.

(«ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουκάλι βγῆκε Ναπολέων ὁ Μικρός».) Λοιπὸν κι' ἐγώ, ἂν ἤμουν Βίκτωρ Οὐγγώ, μποροῦσα νἄχα φυλαγμένη σ' ἕνα κουτάκι μιὰ σκουριασμένη πεννίτσα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Μ' αὐτὴ γράφτηκε ὁ ***Κόκκινος Βράχος***». Ἔ, τέτοιο πρᾶγμα σήμερα θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο,—καὶ Βίκτωρ Οὐγγὼ δηλαδὴ νὰ ἤμουν... Γιατί δὲν ξοδεύω λιγότερες ἀπὸ εἴκοσι πεννίτσες, γιὰ νὰ γράψω ἕνα μικρὸ μυθιστόρημα. Φνταστεῖτε λοιπὸν τί κωμικὸ ποὺ θὰ ἦταν νὰ τὶς μάζευα, νὰ τὶς φύλαγα ὅλες καὶ νἄγρκφα ἀπέξω ἀπ' τὸ κουτάκι: «Μ' αὐτὲς ἔγραψα τὸ τάδε!...» Μπρέ, οὔτε Βίκτωρ Οὐγγὼ νὰ ἤμουν, δὲν θὰ τό... ἀποφάσιζα.

Οἱ εἰδικοὶ τώρα μοῦ λένε πὼς δὲν φταίει τόσο ποὺ προστύχεψε τὸ μέταλλο, ὅσο τὰ μελάνια ποὺ μεταχειριζόμαστε. Ὅλ' αὐτὰ τὰ μπλοῦ-μπλάκ, τὰ γαλάξια μαῦρα καὶ τὰ μαῦρα... ἄσπρα, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ χαλοῦν τὶς πεννίτσες. Τὶς διατηροῦν μόνο τὰ μελάνια τῆς ἀνελίνας, τὸ λιλὰ καὶ τὸ κόκκινο. Μπορεῖ, δὲν ἐδοκίμασα· γιατὶ δὲν γράφω ποτὲ μὲ ἀνελίνα· (τὸ κόκκινο βλάπτει στὰ μάτια καὶ τὸ λιλὰ ξεθωριάζει γρήγορα.) Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς καὶ τὸ μέταλλο φταίει. Δὲν εἶναι πιὰ σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ μεταχειριζόνταν ἄλλοτε γιὰ πεννίτσες. Κι' ἀπόδειξη ποὺ καμμιὰ φορὰ βρίσκω καὶ πεννίτσες καλύτερες, ἀκριβότερες, — ἐγγλέζικες μοῦ τὶς λένε,—ποὺ ἂν καὶ τὶς βουτῶ στὰ ἴδια μελάνια, βαστοῦν πολὺ περισσότερο. Ποτὲ ὅμως σὰν κι' ἐκεῖνες ποὺ εἶχα πρὸ ἐτῶν. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ὁ καϊμός μου τώρα εἶναι μιὰ πεννίτσα, καμωμένη ὄχι ἀπὸ μαγνήτη, καλή μου Μ. Α., ἀλλὰ ἀπὸ γερὸ μέταλλο, ποὺ νὰ βαστᾷ πέντ' ἕξη μῆνες. Τί εὐτυχία νὰ γράφω, χωρὶς νὰ εἶμαι ἀναγκασμένος κάθε τόσο νὰ κάνω ὅλη ἐκείνη τὴ μανούβρα τῆς ἀλλαγῆς!

Μιὰ εὐχαρίστηση μόνο βρίσκω σ' αὐτή: Εἶναι ἡ ματιά πού, θέλοντας καὶ μή, ρίχνω στὴ ζωγραφιὰ ποὺ ἔχει ἀπέξω τὸ κουτάκι μὲ τὶς πεννίτσες μου. Τί ὄμορφος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Κοῦπερ (Kooper), ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς συγγραφέας! Γιατὶ οἱ πεννίτσες μου εἶναι ἀμερικάνικες καὶ τὸ ἐργοστάσιο ἐκεῖ-πέρα, ἀπέξω ἀπ' αὐτὰ τὰ κομψὰ κουτάκια, ἔκρινε καλὸ νὰ βάλῃ—τί ἄλλο; — τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς πέννας. Νὰ τί δὲν θὰ συλλογιζόμαστε ποτὲ ἐμεῖς ἐδῶ!... Εἴδατε, ἀλήθεια, σὲ κανένα κουτάκι πεννίτσες ἑλληνικοῦ μαγαζιοῦ τὸ Σολωμό, τὸ Βαλαωρίτη, τὸν Παλαμᾶ; Ἐγὼ ποτέ. Πάντα, θυμοῦμαι, ἔβλεπα τὸν Κωνσταντῖνο, τὸν Ἀδέρωφ, τὸν Κουνταυριώτη!... Καλοὶ κι' ἄξιοι βέβαια ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ τόσο ἄσχετοι μὲ τὸ περιεχόμενο!..

Ὅσο γιὰ τοὺς κοντυλοφόρους, ἄ, αὐτοὺς μπορῶ νὰ τοὺς διατηρῶ ὅσο θέλω. Ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ χαλοῦν μόνοι τους κι' ἐγὼ πάλι ἔχω τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ χαλῶ τίποτα. Αὐτὸν ἄξαφνα ποὺ σᾶς γράφω τώρα, τὸν ἔχω ἕντεκα χρόνια σωστά! Αὐτὸν μεταχειρίζομαι ἀποκλειστικά, μ' αὐτὸν ἔγραψα ὅ,τι βγῆκε ἀπ' τὸ μυαλό μου σ' αὐτὰ τὰ ἕντεκα χρόνια καὶ τὸν ἀγαπῶ, ξέρετε, πολύ. Μοῦ τὸν ἐχάρισε, κεῖνο τὸν καιρό, μιὰ μικρὴ ἀναγνώστριά μου, ποὺ σήμερα εἶναι μεγάλη. Τὸν ἀγόρασε ξεπίτηδες καὶ μοῦ τὸν ἔφερε μιὰ μέρα ἡ ἴδια. «Γιὰ νὰ γράφετε» μοῦ εἶπε. Ἀμ' γιὰ τί ἄλλο;... Τὸν δοκίμασα ἀμέσως κι' εἶδα πὼς μοῦ ἐρχόταν στὸ χέρι τόσο καλά, ὥστε δὲν τὸν ξανάφησα. Εἶναι ξύλινος, καφετὶς μὲ ξανθότερα νερά, χοντρούτσικος, ἐλαφρὸς κι' ἀπλούστατος. Ἀπὸ τότε μοῦ χάρισαν κι' ἄλλους, ἀλλὰ καλύτερο δὲν βρῆκα κανένα. Ἕνας μάλιστα, ποὺ μοῦ τὸν ἔστειλε κάποιος ἀγνωστος φίλος ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ ὁλάκερο σερβίτσιο τοῦ γραφείου, εἶναι ἀπὸ πελώριο φτερὸ φασιανοῦ, στολισμένο μὲ «μπτάκια» ἀπὸ οὐρὰ παγωνιοῦ, κι' ἔχει πεννίτσα χρυσή. Ἔ, τὸν ἔχω γιὰ λούσο. Ποτὲ δὲν ἔγραψα μ' αὐτόν, οὔτε θὰ μποροῦσα νὰ γράψω. Θὰ ὑπόγραφα μόνο, ἂν ἤμουν... βασιλιάς. Στὴν καθημερινὴ ζωή, βλέπετε, καὶ στὴν καθημερινὴ ἐργασία, τὰ πιὸ ἁπλὰ πράγματα εἶναι καὶ τὰ πιὸ εὔχρηστα· καὶ τὰ πιὸ εὔχρηστα εἶναι καὶ τὰ πιὸ ἀγαπημένα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλαση» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Οὔφ! κάνει ἡ κυρία Ρουντίκ, γελαστὴ τάχα μὰ νευριασμένη. Θὰ πᾶτε ἐπιτέλους νὰ πλαγιάσετε, ναὶ ἢ ὄχι;

Αὐτὴ τὴ φορὰ τἀποφασίζουν, κουνιοῦνται, ἀνεβαίνουν τὴ σκαλίτσα κι' οἱ τρεῖς,

— Καληνύχτα σας! λέει ἡ Κλαρίσση μπαίνοντας στὴν κάμαρά της. Ἐγὼ πέφτω, γιατὶ δὲν σᾶς βλέπω ἀπ' τὴ νύστα!

Κι' ὅμως τὰ μάτια της δὲν φαίνονται νυσταγμένα...

Ὁ Τζὰκ ἑτοιμάζεται νἀνεβῇ στὴ σοφίτα του. Ἀλλὰ ἡ κάμαρα τῆς Ζεναΐδας ἀπόψε εἶναι τόσο γεμάτη ἀπὸ γαμήλια δῶρα, ποὺ δὲν ἀντέχει στὸν πειρασμὸ νὰ τὰ ἰδῇ ἕνα-ἕνα. Εἶναι ἄλλωστε μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

Τἀπόγεμα εἶχαν πάει φιληνάδες κι' ἡ Ζεναΐδα, γιὰ νὰ τοὺς τὰ δείξῃ, τὰ εἶχε βγάλει ὅλα. Νά τα, ἀραδιασμένα ἀκόμη ἀπάνω στὸ μεγάλο κομμό: Μιὰ ντουζίνα κουταλάκια κόκκινα μέσα στὴν ἀνοιχτή τους θήκη· μιὰ ἀσημένια καφετιέρα· μιὰ Σούνῃ βελουδένια μὲ χρυσὰ στολίδια· μιὰ γανταθήκη μὲ γάντια μεγάλα σὰν ἀντρίκια,— ἔ, βέβαια, γιὰ τὰ χέρια τῆς Ζεναΐδας,—ἕνα ρολογάκι, ἕνα βάζο, ἕνα ὡραῖο τραπεζομάντηλο, μιὰ μυρωδιά, ἕνα ζευγάρι κούκλες ντυμένες μὲ κοχύλια,—ὁ γαμπρὸς τάχα κι' ἡ νύφη, — καὶ τέλος ὁ πέπλος καὶ τὰ στέφανα.

Ἡ Ζεναΐδα δείχνει τοὺς θησαυρούς της μὲ περηφάνεια κι' ἔπειτα τοὺς τυλίγει καὶ τοὺς φυλάει. Ὁ Τζὰκ θαυμάζει καὶ συλλογιέται: «Ἀμ ἐγώ; τί θὰ τῆς χαρίσω λοιπὸν ἐγώ;»

— Ἀ! κάνει ἄξαφνα ἡ Ζεναΐδα. Δὲν εἶδες τὰ προικιά μου. Στάσου νὰ σοῦ δείξω καὶ τὰ προικιά μου!

Παίρνει ἕνα κλειδὶ ἀπ' τὸ κομμό, ἀνοίγει ἕνα συρτάρι καὶ βγάζει ἐν' ἄλλο κλειδὶ παλιὸ καὶ πολύπλοκο, ποὺ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ἀνοίγει τὴ δρύϊνη οἰκογενειακὴ ντουλάπα. Τὰ δυὸ φύλλα διαπλατώνονται, ξεχύνεται μιὰ εὐωδιὰ ἀπὸ λεβάντα· κι' ὁ Τζὰκ θαυμάζει, ἀραδιασμένα τακτικότατα, στιβαγμένα, πατικωμένα, φρεσκοπλυμένα, καλοσιδερωμένα, ἕνα πλῆθος ἀσπρόρρουχα, σεντόνια, κλίφιαι, προσόψια, πετσέτες, μαντήλια, ἀπ' ὅλα.

— Βλέπεις; βλέπεις; λέει θριαμβικὰ ἡ Ζεναΐδα. Ἔχω κι' ἔχω!..

Ἠ ἀλήθεια εἶναι πὼς ποτέ, στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, στὴν ντουλάπα μὲ τὸν καθρέφτη, ποὺ ξεχείλιζε ὡστόσο ἀπὸ κέντημα κι' ἀπὸ δαντέλλα, ὁ Τζὰκ δὲν εἶχε ἰδεῖ τόσο πολλὰ ἀσπρόρρουχα καὶ τόσο νοικοκυρεμένα.

— Τὸ καλύτερο ὅμως δὲν σοῦ τὄδειξα! εἶπε πάλι ἡ Ζεναΐδα. Ἰδὲς ἐδῶ, καλέ μου Τζάκ!

Καὶ σηκώνοντας μιὰ βαρειὰ στίβα μεσοφόρια, τοῦ ἔδειξε κεῖ ἀπὸ κάτω, κρυμμένη, καταχωνιασμένη, μιὰ μικρὴ κασετίνα.

— Ἂν τὸ βρῇς, τοῦ εἶπε, τί εἶναι δῶ-μέσα;... Ἡ προῖκα μοῦ!... Ἡ καλή μου, ἡ ἀγαπημένη μου προικούλα, ποὺ σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ μὲ κάνῃ κυρία Μανζέν!.. Ὤ, εἶναι παρὰς ἐδῶ μέσα, ὄχι ψέμματα! Κι' ἀσήμι καὶ χρυσάφι καὶ χαρτί... Ὁ καϊμένος ὁ πατερούλης μου μοῦδωσε ὅσα εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Μὰ ὄχι γιὰ μένα, αὐτὰ δὲν εἶναι δικά μου, εἶναι τοῦ κ. Μανζέν. Ἄ, ὅσο τὸ συλλογιέμαι, μοῦρχεται νὰ γελάσω, νὰ κλάψω μαζὶ κι' ὕστερα... νὰ χορέψω!

Καὶ λέγοντας αὐτά, σὰν τρελὴ ἀπ' τὴ χαρά της, ἡ χοντρὴ Ζεναΐδα ἔπιασε ἀπ' τὰ δυὸ πλάγια τὴ φούστα της κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ βήματα χοροῦ. Τί κωμικὴ μὰ καὶ τί συγκινητικὴ ποὺ ἦταν!

Ἄξαφνα ἀκούσθηκε χτύπος στὸν τοῖχο κι' ἡ θυμωμένη φωνὴ τῆς Κλαρίσσης ἀπὸ μέσα:

— Φτάνει πιά, Ζεναΐδα! Δὲν ἀφίνεις τὸ παιδὶ νὰ πλαγιάσῃ, ποὺ θὰ σηκωθῇ αὔριο πρωΐ;

— Ἔχει δίκιο, εἶπε ντροπιασμένη ἡ Ζεναΐδα. Πήγαινε τώρα, Τζάκ. Καληνύχτα!

Ἡ ντουλάπα κλειδώθηκε, τὸ παιδὶ ἀνέβηκε στὴν καμαρούλα του κι' ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ σπιτάκι φαινόταν κοιμισμένο στὴ σιωπὴ τῆς χιονισμένης χεμωνιάτικης νύχτας. Ἀλλὰ ἡ ὄψη τῶν σπιτιῶν ἀπατᾷ καμμιὰ φορὰ σὰν τὴν ὄψη τῶν ἀνθρώπων. Κι' ἂν μποῦμε τώρα στὴν τραπεζαρία αὐτοῦ τοῦ ἥσυχου σπιτιοῦ, θὰ ἰδοῦμε σωστὸ δράμα.

* * *

Ἡ λάμπα εἶναι σβυσμένη. Ἡ τραπεζαρία φωτίζεται μόνο ἀπ' τὸ τζάκι,

«Ἔπεσε μπρούμυτα στὸ ντιβάνι...»

ὅπου καίνε ἀκόμα λίγα κάρβουνα. Ὁ Σάρλό, ποὺ γύρισε κείνη τὴ νύχτα κρυφά, εἶναι γονατιστὸς στὰ πόδια τῆς θειάς του καὶ τὴν παρακαλεῖ:

— Θειά μου!... καλή μου θειά!... Λυπήσου με!... Σῶσε με!...

— Ἀδύνατο! τοῦ ἀπαντᾷ ἡ Κλαρίσση. Αὐτὸ ποὺ ζητεῖς, εἶναι ἀδύνατο!

Τί τῆς ζητοῦσε λοιπὸν μὲ τόση ἐπιμονή, καὶ τί τοῦ ἀρνιόταν μὲ τόση σταθερότητα ἡ καλή του θειά;

Νὰ τὸν σώσῃ.

Ναί, ἀλλὰ πῶς;

Ὁ Σάρλό, παίζοντας στὸ Σαὶν-Ναζαίρ, εἶχε χάσει ὅσα λεπτὰ εἶχε κι' ἀκόμα ἕξῃ χιλιάδες φράγκα ποὺ τὰ χρωστοῦσε. Τὸ χρέος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσῃ σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, ἀλλοιώτικα ἦταν ἀτιμασμένος, χαμένος. Μιὰ ἐλπίδα μόνο εἶχε: τὸ θειό του τὸν Ρουντίκ. Ἀπὸ τὰ γράμματα ὅμως ποὺ τοῦστελναν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶχε μάθει πὼς ὁ γέρος ἔδωσε πιὰ ὅλο του τὸ κομπόδεμα στὴ Ζεναΐδα. Αὐτὸ ὁ Σαρλὸ τὄξερε καλά: στὰ χέρια τῆς Ζεναΐδας, στὴ ντουλάπα της· ἢ στὸ κομμό της, βρισκόνταν ἑπτὰ χιλιάδες φράγκα, — κάτι περισσότερο κι' ἀπ' ὅσα τοῦ χρειαζόνταν. Καὶ στὴν ἀπελπισία του, σκέφθηκε νὰ πεταχθῇ στὸ Ἴντρὲ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὴ θειά του, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε, νὰ... τοῦ τὰ δανείσῃ. Νὰ τὰ πάρῃ δηλαδὴ αὐτὴ καὶ νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Ἢ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὰ πάρῃ μόνος του. Ὅπως ἤθελε. Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ πληρώσῃ αὔριο ἐκεῖ ποὺ χρωστοῦσε, γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθῇ, γιὰ νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ. Ἔπειτα, σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, ποὺ θἄπαιρνε ἄλλα λεπτά, θὰ ξαναρχόταν ὁ ἴδιος καὶ θἄδαζε τὴν προῖκα τῆς Ζεναΐδας στὴ θέσῃ της. Ὁ γάμος θὰ γινόταν μετὰ δυὸ ἑβδομάδες. Ὥστε δὲν θὰ καταλάβαινε κανένας τίποτα.

—Ὄχι! ἦταν ὁ πρῶτος λόγος τῆς Κλαρίσσης σ' αὐτὴν τὴν πρότασῃ τοῦ ἀνιψιοῦ της.

Τότε κεῖνος ἔπεσε στὰ πόδια της γονατιστός:

— Λυπήσου με!.. σῶσε με!.. Δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος! Θέλεις λοιπὸν νὰ σκοτωθῶ; νὰ πέσω νὰ πνιγῶ;

— Μά, δυστυχισμένε, ἡ Ζεναΐδα βγάζει καὶ καμαρώνει τὴν προῖκα της δέκα φορὲς τὴν ἡμέρα! Γιὰ φαντάσου νἀνοίξῃ αὔριο καὶ νὰ μὴν τὴ βρῇ! Τὸ φαντάζεσαι αὐτό;

— Μεθαύριο πάλι θὰ τὴν ἔχῃ... Κρύψε τὸ κλειδί... Τάχα πὼς χάθηκε τὸ κλειδί... Κι' ἔπειτα, ὅταν θὰ φέρω πίσω τὰ λεπτά, τὸ κλειδὶ ξαναβρίσκεται.

— Καλά, ἔστω... Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ πάρῃς ἄλλα λεπτά;

— Σοῦ ὁρκίζομαι, θειά, θὰ πάρω! Θὰ μοῦ πληρώσουν μιὰ ἐργασία ποὺ κάνει ὀκτὼ χιλιάδες.

— Ὅσε λοιπὸν ἕνα χαρτὶ στοὺς δανειστές σου.

— Συνάλλαγμα;... Δὲν θὰ τὸ δεχθοῦν μόνο μὲ τὴν ὑπογραφή μου...

— Νὰ παρακαλέσω καὶ τὸ θειό σου νὰ ὑπογράψῃ... Δὲν μοῦγραψες πὼς γι' αὐτὸ θὰ ἐρχόσουν; νὰ μεσιτέψω στὸ θειό σου νὰ σοῦ τὰ διορθώσῃ;..

—Ὁ θειός θὰ γυρίσῃ αὔριο βράδυ· δὲν ὑπάρχει καιρός.

— Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω λοιπόν; Σαρλό, ξέρεις πόσο σἀγαπῶ· μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖς, δὲν μπορῶ, δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάμω.

—Ἀφησέ με τότε νὰ τὸ κάμω ἐγώ.

— Μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο;

— Καλά!.. Ξέρω τώρα τί μοῦ μένει νὰ κάμω...

Ἔγινε σιωπή. Ἡ Κλαρίσση συλλογιζόταν βαθιά. Ποτὲ στὴ ζωή της δὲ βρέθηκε τόσο μπερδεμένη. Νὰ ὑποχωρήσῃ στὴν ἀξίωσῃ τοῦ ἀνιψιοῦ της: Ἀδύνατο! Νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ νὰ πνιγῇ; Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἀνεχόταν ἡ καλή της ψυχή. Νὰ χαθῇ ἕνας ἄνθρωπος, γιατὶ ἔχασε στὰ χαρτιὰ ἕξῃ χιλιάδες φράγκα; Ἁμαρτία!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 175]

Θὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ξύπνησα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κοιμώμουν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καί, καθὼς ἤταν σκοτάδι, μοῦ φαινόταν πολὺ πληκτικό.

Ἀξαφνα ἡ ματιά μου ἔπεσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου κι' ἐτρόμαξα.

Ἔνα ἀδύνατο φῶς ἐφώτιζε τὴ γωνιὰ αὐτή. Πῶς ἤταν δυνατό; ἐγὼ ἤξερα καλὰ πῶς τὸ δωμάτιο εἶχε μιὰ πόρτα ποὺ ἔβγαινε στὸ διάδρομο, καὶ ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε, βὲ θυμόμουν καὶ καλὰ ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, στὸ δρόμο.

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔπεφτε τὸ φῶς αὐτὸ στὸ δωμάτιό μου; Ἐπρόσεξα.

Ἕνας ἀσκιος, ὅμοιος μὲ ἀνθρώπου γέρου, ἐτήγαινε διαρκῶς πέρα δῶθε, κάνοντας κάτι ἀπελπιστικὲς χειρονομίες.

Εἶχα παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Ἀναμφιβόλως ἐπρόκειτο περὶ φαντάσματος, ἂν καὶ ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα σ' αὐτά· ἀλλὰ πῶς ἀλλοιῶς μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ μοῦ φαινόταν μυστήριο, ἀπὸ ποῦ ἔρχοταν κι' αὐτὸς ὁ ἀσκιος.

Ὅταν συνῆλθα λίγο, σηκώθηκα νὰ φύγω καί, περνώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐκοίταξα ἔξω.

Τί περίεργο πράγμα.

Εἶδα ἀξαφνα τὸ φάντασμά μου νὰ ἐνσαρκώνεται... Ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ παράθυρό τοῦ δωματίου μου, δυό μέτρα μακρυά, ἤταν ἕνα ἄλλο παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα προσέξει.

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ καθὼς φαίνεται θὰ ὑπόφερε ἀπὸ κάτι, ἔκοβε βόλτες καὶ πίσω του μιὰ λάμπα, πάνου σ' ἕνα τραπεζάκι, ἔκανε νὰ πέφτη ὁ ἴσκιος του, μαζὶ μὲ τὸ φῶς της, ἀπ' τάνοιχτό παράθυρο μέσα στὸ δωμάτιό μου.

Ἔκλεισα τὸ παράθυρο γελώντας μὲ τὴν κουταμάρα μου, ποὺ πίστευα ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς μποροῦσε νὰ ἦταν φάντασμα.

Τὸ πρωΐ τὸ ἔλεγα στὴ θειά μου ποὺ γέλασε μὲ τὸ παθημά μου, μὲ σύστησε μάλισα καὶ στὸν κ. Φάντασμα, ποὺ δὲν ἤταν παρὰ ἕνα σεβαστὸ γεροντάκι, καὶ ποὺ καθὼς μὲ βεβαίωσε ὁ ἴδιος ὑπόφερε τὴν νύχια ἀπὸ φοβερὸ πονόδοντο καὶ γι' αὐτὸ ἔκαβε βόλτες στὸ δωμάτιο.

(Γεγονὸς) *Χαρούμενη*

ΤΑ ΨΕΥΔΟΝΥΜΑΤΑΚΙΑ ΜΑΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 160]

Ἤτανε μιὰ ὄμορφη μέρα. Ὁ Λαμπρὸς Ἥλιος ἔλαμπε στὸν Οὐράνιο Θόλο, προμηνύοντας μιὰ Μενεξεδένια δύση. Στὸ Ἰόνιον Πέλαγος, τὸ Ἀφρισμένο Κῦμα κτυποῦσε ἁπαλὰ στὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι ἀπὸ τὸν Ἀνοιξιάτικο Μπάτη. Στὴ μέση ἕνας μεγάλος Βράχος ἔμοιαζε σὰν Ἀνδρεῖος Πολεμιστής.

Ἀφοῦ εἶδα κι' ἐγὼ τέτοια Σκαναλιάρα φύση, τέτοια Χαρὰ Θεοῦ ἔξω, παράτησα τὴ δουλειά μου καὶ κατεβῆκα στὸν κῆπο. Ἐκεῖ μάζεψα Τριανταφυλλάκια καὶ πῆγα στὸ κιόσκι μὲ τὴν Τριανταφυλλένια πρασινάδα του νὰ κάμω ἕνα Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως μ' ἔπιασε Μελαγχολία μέσ' στὴ Ἀησμονιά ποὺ βρισκόμουνα. Ἔβλεπα νὰ κουνιόνται τὰ Σκόρπια Ροδοπέταλα ἀπ' τὸν Τρελλὸν Ἀέρα. Ἐξαφνα εἶδα μιὰ Πονηρόγατα πούμοιαζε σὰν Φιλόσοφος καὶ σκέφτηκα πῶς βρίσκεται κι' αὐτὴ Παντα-χοῦ Παρών.

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθεῖ πιὰ πίσω ἀπ' τὸ βουνό, ἐνῷ οἱ τελευταίες του ἀχτῖδες φώτιζαν τὸν Γέρω Αἶνο μας μὲ τὸ λιγοστό του Χιόνι.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι, ἀπὸ τὰ κάγγελα τοῦ κήπου εἶδα στὸ δρόμο μιὰ κομψὴ σιλουέττα Τσαχπίνας. Βεβαίως θὰ ἤτανε Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μάλιστα Ἀριστοκράτισσα, μὰ κοντά της ἤταν καὶ μιὰ Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα. Θὰ εἶχε ὡς φαίνεται Ἀγνὴ Φιλία ἡ Χρυσὴ Καρδιά τους. Συγχρόνως βλέπω κι' ἕναν Ἄνθρωπον μ' ἕνα Γλυκὸ Χαμόγελο ὡρισμένως θάτανε Καμάρι τῶν Γονεων. Ἀπέναντί μου καθόταν μιὰ Κασταν ἡ Νοικοκυρούλα κι' ἔκλεκε. Θυμάτανε ὅμως συχνὰ τὸ Ἀεράκι τῆς Πόλης καὶ μὲ Πόνον Δάκρυ ἔλεγε: Ἀχ! Πόλη! Ἤτανε μιὰ Πονεμένη Καρδιὰ ποὺ ἤθελε νὰ ἤταν Ἐλεύθερο Πουλί, γιὰ νὰ γυρίση πίσω στὴν Αὔρα τοῦ Εὐξείνου!

Πιὸ πέρα βλέπω μιὰ μαυροφορεμένη γυναίκα ποὺ ἔκλαιγε σὰν ἄλλη Νιόβη τὸ παιδί της, τὸ χαμένο της ὄνειρο, ποὺ τὄβλεπε σὰ Χίμαιρα μπροστά της, ἐνῷ Μαργαριταρένια δάκρυα βρέχανε τὸ πρόσωπό της. Κι' ἐκεῖ ποὺ μοῦ ἐρχότανε μιὰ Γλυκειὰ Ἀνάμνηση, βλέπω σὰν Φάντασμα ἕνα Χαμίνι, μ' ἕνα Μαραμένο Γερύφαλο στὸ χέρι, ποὺ πείραζε τὸ Διαβολόπαιδο, κι' ἕνα Μαντρόσκυλο καὶ σκέφτηκα πῶς ἂν αὐτὸς θυμώση, κακὰ ξεμπερδέματα θἄχω. Ἔφυγα λοιπὸν καὶ Τρέχα Βρέχε μέ. Μόλις ἔφτασα στὴν αὐλή, αἰστάνθηκα μιὰ Φλόγα, κοιτῶ καὶ βλέπω τὴν Κική, ἕνα Δροσερὸ Λουλούδι, μιὰ Ἀηδονόλαλη κοσελιά, νὰ σιγοψέγη ἕνα Κουτορνίζι σὲ μιὰ σιγαλή:

Φωτιά

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 178]

Εἴχαμε πάει στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς θείας μου γιὰ νὰ γιορτάσουμε ὅλοι μαζὶ τὴν πρωτομαγιά. Σηκωθήκαμε πρωΐ-πρωΐ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ξεκινήσαμε ὅλοι μαζί, μεγάλοι καὶ μικροί, γιὰ ἕνα πρωϊνὸ περίπατο.

Ἐγὼ καὶ οἱ τρεῖς ἐξαδέλφες μου πηγαίναμε μπρός, μαζεύοντας λουλούδια καὶ σιγοτραγουδώντας. Κόκκινες παπαρούνες ἄνθιζαν παντοῦ καὶ τὰ κίτρινα λεπτὰ λουλουδάκια ἤτανε ἀκόμα λουσμένα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

Ἀρνάκια καὶ κατσικάκια τρέχανε γύρω μας χαρούμενα κι' ἔτσι πῶς κόβανε τὸ χορταράκι μὲ τὸ στόμα τους σκορποῦσαν μιὰ ὡραία χορταρίλα ποὺ μᾶς τὴν ἔφερνε τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι.

Ἡ ἐξαδέλφη μου Λέλα, ἕνα πολὺ ζωηρὸ κορίτσι, εἶχε στολίσει τὸ καπέλλο της μὲ παπαρούνες ποὺ τις ἔκοβε τόσο γλήγορα ὥστε δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν προφθάση.

Ἐγώ, γιὰ νὰ τὴν πειράξω, τῆς λέγω: «Βάζω στοίχημα ἂν δὲ μπορεῖς νὰ φτάσης ἐκεῖνη ἐκεῖ τὴν παπαρούνα» καὶ τῆς ἔδειξα μιὰ κατακόκκινη, σκερτσόζα παπαρούνα ποὺ ἤταν φυτρωμένη ψηλὰ σ' ἕνα χωράφι ποὺ ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀνεβῆ κανεὶς ἐκεῖ ἀπάνω, ἦταν νὰ σκοταλώση σ' ἕνα βραχάκι πολὺ ἀπότομο πλάι στὸ ὁποῖο φύτρωναν ἀγκάθια.

«Δὲν μπορῶ λὲς ἐ;» Καὶ ὡς ποὺ νὰ τὸ πῆ αὐτό, δίνει μιὰ τρεχάλα καὶ ἰσα ἀπάνω βρέθηκε. Πραγματικῶς ἀπορήσαμε. Ἤταν τόσο τολμηρό!

Καλά, τώρα ἀνέβηκε, ἀλλὰ πῶς θὰ κατεβῆ; Ἀφοῦ ἔκοψε τὴν παπαρούνα καὶ μᾶς τὴν ἔδειξε γελώντας, μέτρησε τὸ ὕψος· ἀλλὰ εἶδε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ πηδήση. Πιάστηκε ἀπὸ κάτι λουλουδία ἀλλὰ ἀμέσως πᾶρισε φωνάζοντας: «Ἀχ, μιὰ μέλισσα μὲ τσίμπησε!»

Καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα της στραβοπάτησε καὶ κατρακύλισε, παρασύροντας ἕνα ἀρνάκι ποὺ ἔβοσκε ἐκεῖ κοντά. Ἐμεῖς κατοτρομάξαμε. Τρέξαμε νὰ τὴ βοηθήσουμε, ἀλλὰ εἶχε κτυπήσει στὸ κεφάλι καὶ πρίσταμε. Τὸ χέρι της εἶχε πρισταῖ ἀπ' τὸ τσίμπημα τῆς μέλισσας, τὸ ἴδιο καὶ τὸ κεφάλι της, τὸ δὲ ὁρνάκι ποὺ παρόσυρε, εἶχε σπάσει τὸ ποδαράκι του. Καὶ ὅλα αὐτὸ γιὰ μιὰ παπαρούνα!

Ἀργιολούλουδο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μιλεῖ γιὰ τὴν ἀρρώστεια κάποιου φίλου του.

—Ἀ, εἶναι φρβερὴ ἀρρώστεια! Ἢ πεθαίνει κανένας, ἢ μένει σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἠλίθιος. Κι' ἐγὼ τὴν ἔπαθα μιὰ φορά.

*****

Ἡ Ναυσικὰ κόβει σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια τὶς τηγανιστὲς πατάτες κι' ὕστερα τὶς τρώει.

— Γιατί τὸ κάνεις αὐτό; τὴ ρωτοῦν.

— Γιὰ νὰ εἶναι πιὸ πολλές.

(Γεγονὸς) *Κορν, Ματαράγκα*

Ὁ Γεώργος στὸν Τοτό.

— Ἔχεις μῦς;

Κι' ὁ Τοτός:

— Ὄχι, ἔχω φροϊλάϊν.

(Γεγονὸς) *Ἀράπα*

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1926.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ, παιδιά μου, χτεμόνας πιά, σχολειό, μαθήματα, ἐργασία... Δὲν θἄχετε κιπρὸ νὰ μοῦ γράφετε τόσο πολλὰ καὶ τόσο συχνὰ σὰν τὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ δὲν μὲ μέλει. Φτάνει νὰ μὲ θυμᾶστε κάπου-κάπου, ὅταν σᾶκπαρέτε, γιὰ νὰ ξέρω πῶς εἴσθε καλὰ καὶ πῶς καταγίνεσθε μὲ τὰ μαθήματά σας. Πρῶτα τὰ μαθήματα, ἔπειτα ἡ Διάπλασις. Ἔτσι κάνουν ὅλα τὰ καλὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ ἀριστεύουν στὶς ἐξετάσεις καὶ μὲ τιμοῦν. Ἔβρω τώρα ὅτι μερικὰ τὰ προφταίνουν ὅλα. Εἶναι πρῶτα στὴν τάξη τους κι' ὅμως βρίσκουν καιρὸ νὰ μοῦ γράφουν ὅπως σχεδὸν καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικό· δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀπαιτήσω ἀπ' ὅλους. Καὶ τὸ ξαναλέω: αὐτὴ τὴν ἐποχή, δὲν ἔχω ἀξίωση γιὰ ποικνὴ καὶ συχνὴ ἀλληλογραφία. Καθένας ἂς μοῦ γράφη ὅταν αὐκαιρῆ, ὅταν τὸν ἀφίνουν τὰ μαθήματα. Κι' ἂς μὲ ἀποζημιώνη τὶς γιορτές, τὰ Χριστούγεννα, τὶς Ἀποκριές, τὸ Πάσχα. Λοιπόν, εὐχομαι καλὸ Χειμώνα, μὲ ὑγεια καὶ προκοπή.

Τραυματία τοῦ 1913, τὸ φυλλάδιο ποὺ περίμενες μὲ τόση ἀνυπομονησιά, ἤταν τὸ προηγούμενο· ἐκεῖ θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου. Κάμε τώρα καὶ τὸν ἀδελφό σου, ποὺ εἶναι ὁ καθαυτὸ συνδρομητής, νὰ σὲ μιμηθῆ. Θέλω νἀκετε ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφετε κι' οἱ δυό, καλοί μου φίλοι.

Καθόλου δὲν μὲ ζαλίζεις, *Φλύαρε Σπίνε* καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ γράφης ὅσο σχύει θέλεις. Πολὺ ὡραία μοῦ περιγράφεις τὴ ζηλευτὴ ζωὴ ποὺ κάνεις ἐκεῖ-πέρα. Ναί, ἀφοῦ παρετάθη ἡ προθεσμία, μπορεῖς νὰ μοῦ στεῖλης καὶ δεύτερο ποίημα· νὰ γράφης ὅμως ἀπὸ πάνω ὅτι ξανάστειλες καὶ νὰ μὴ λη φθῆ ὑπ' ὄψει τὸ πρῶτο. Ὅσο γιὰ τὰ καλύτερα κομμάτια τῆς Ζελίδας, αὐτὰ εἶναι γούστα. Ἐσὺ π. χ. ποιὰ ἄλλα προτιμᾶς ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπες ἡ *Αἰμυλία Χώβ*; Στὸ *καινούργιος* τὸ *γ* πλεονάζει· *καινούριος* ἀρκεῖ. Καμμιὰ ἀνάγκη δὲν εἶναι νὰ διατηρηθῆ τὸ *γ* τοῦ *καινουργῆς*. Ἡ δημοτικὴ ἁπλοποιεῖ καὶ τἀφορμοιώνει ὅλα. Ἔτσι καὶ τὸ *νὸς* δὲν γράφεται πιὰ *γυιός*, ὅπως τἔγραφαν οἱ παλιοί, ἀλλὰ *γιός*.

Ραϊμόνδε Μπωνέρ, μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, γιατί χωρὶς νὰ θέλης, μοῦ ἔδειξες μ' αὐτὸ πόσο καλὸ παιδὶ εἶσαι. Πρῶτα-πρῶτα μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ περμένεις κάθε φορὰ τὸ φύλλο καὶ τὴ λύπη ποὺ αἰσθάνεσαι ὅταν σοῦ λένε «δὲν ἔπιασε τὸ βαπόρι». Ἔπειτα μὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἔχεις τώρα ποὺ ἀρχίζουν πάλι τὰ μαθήματα. Παιδί ποὺ ἀγαπᾶ τόσο τὴ Διάπλασί του καὶ τὸ σχολειό του, εἶναι καλὸ παιδί, τελείωσε. Καὶ βέβαια ποὺ ὅσο προχωρεῖς στὰ μαθήματα, τόσο καλύτερα θὰ γράφης σὲ μένα· μὰ καὶ τὸ ἀντίθετο: ὅσο θὰ καταγίνεσαι μὲ μένα, τόσο θὰ προχωρεῖς καὶ στὸ σχολειό. Αὐτὰ τὰ δυό, βλέπεις, εἶναι ἀλληλένδετα.

Ὄχι, *Βασιλική Μαγγολέση*, οἱ ἀκτῖνες ποὺ μεταχειρίζονται οἱ γιατροὶ δὲν εἶναι οἱ ἀκτῖνες τοῦ Ταρδιφ· εἶναι οἱ ἀκτῖνες τοῦ Ραϊντγκεν. Αὐ ἐς τοῦ Ταρδιφ εἶναι πολὺ πιὸ δυνατές, γιατί ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διαπερνοῦν τὰ πιὸ πυκνὰ στερεὰ σώματα. Στὸ μυθιστόρημα, ἐννοεῖται, ἡ ἐφεύρεση εἶναι φαντασιακή· ἀλλὰ καὶ προφητική· γιατί καθὼς σᾶς εἶπα, ἕνας Ἄγγλος φυσικὸς ἀνακάλυψε πρὸ ὀλίγου τέτοιες ἀκτῖνες. Ὅσο γιὰ τὶς φωτογραφίες «τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν δυστυχημάτων» ποὺ βλέπεις ἐἰς τὰ «διάφορα περιοδικά», μὴν τὶς πιστεύεις· δὲν εἶναι φωτογραφίες, εἶναι ζωγραφιές καμωμένες κατόπι μὲ τὴ φαντασία καὶ δὲν ἀναπαριστάνουν τὸ πράγμα παρὰ ἀπάνω-κάτω. Ἐκεῖνος νὰ μὴν πιστεύης πάντα καὶ τὶς προσωπογραφίες ποὺ βάζουν τὰ «διάφορα περιοδικά.» Βλέπεις καμμιὰ φορά: «Ὁ διάδοχος τοῦ Σάχη τῆς Περσίας». Κι' ἡ εἰκόνα εἶναι ἑνὸς ἠθοποιοῦ ποὺ παίζει στὴν «Αἴδα»!

Ἡ παλιά μου φίλη *Νίνα Κατσάρη*, στέλνοντας τὴ συνδρομή της τοῦ 26, ποὺ τὴν ἄργησε ἀπὸ κάποια ἀμέλεια, πολὺ διπαιολογημένη καθὼς θὰ ἰδῆτε, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «... Ἔπειτα κι' ἐγ' ἄλλο. Εἶμαι ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 20 παντρεμμένη καὶ λέγομαι Νίνα Δαραμάρα. Ὁ δὲ σύζυγός μου ἔγινε ἐγ' ἀπὸ τὰ καλύτερα Διαπλασόπουλα. Πολὺ τοῦ ἀρέσει τὸ Σιδερένιο Χέρι. Ἔτσι ἡ ἀγαπητή μας Διάπλασι μᾶς γίνεται ἀχάριστη καὶ τὸ καθαυτὸ κιὰ οἰκογενειακό μας περιοδικό... Εἶμαι ἀκόμα στὴν ὡραία ἐξοχή· ἀλλὰ μόλις κατέβω, θὰ σπεύσω ν' ἀνανεώσω γιὰ τὸ ἐρχόμενο τὴ συνδρομή». Στοὺς νιόπαντρους φίλους μου στέλνω τὶς καλύτερές μου εὐχὲς καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν παραδειγματικὴ αὐτὴ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχουν.

Ἐγὼ ὅμως, *Λελιάνα*, εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὶς «φλυαρίες» σου. Τί ὅμορφα ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις! Δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω παρὰ στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὸ μεταφραστικὸ Διαγωνισμό: Βεβαιότατα, τὸ ἔργο ποὺ θὰ βραβευθῆ στὴ Μεγάλη Τάξη θὰ εἶναι καλὸ καὶ ὡς μετάφραση καὶ ὡς συμπλήρωση τοῦ διηγήματος. Μιὰ μετάφραση, ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι, θἀρβῆ σὲ δεύτερη μοῖρα ὅταν κι' ἡ συμπλήρωση τοῦ διηγήματος δὲν θἤναι ἀναλόγως καλή.

Μὰ ρωτᾶς, *Χρυσὴ Καρδιά*, ποιός ἀπὸ τοὺς νεώτερους, ὄχι δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου, εἶναι ὁ μεγαλύτερος συγγραφέας τοῦ κόσμου. Δὲν ξέρω, παιδί μου, κι' ἴσως αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει κανείς. Γιατί οἱ μεγάλοι, ἀπὸ τὸ Βοκκάκιο καὶ τὸν Θερβαντές, ὡς τὸν Δαν-νρούντσιο καὶ τὸν Ἀνατὸλ Φράνς, εἶναι πολλοί· καὶ καθένας προτιμᾶ κάποιον κατὰ τὸ γοῦστο του. Ἀξαφνα ἐσὺ ἀπ' ὅσους διάβασες βρίσκεις μεγαλύτερο τὸν Ρωσσο Δοστογιέφσκη. Ἔε, δὲν ἔχεις ἄδικο· γιατί καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος μυθιστοριογράφος τοῦ κόσμου! Γιὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1927 εἶπα στὸ προηγούμενο.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, νὰ μοῦ τὰ γράψης ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα. Ἀλήθεια, ἡ Μοῖρα σ' ἐπληξε μὲ μεγάλα δυστυχήματα. Ἤταν φοβερὸ νὰ χάσης τόσο νωρὶς καὶ μητέρα καὶ πατέρα. Συλλογίσου ὅμως πόσα ἄλλα παιδιὰ ἔμειναν ἔτσι διασράφανά, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε μιὰ καλὴ θειὰ σὰ δεύτερη μητέρα, οὔτε μιὰ καλὴ περιουσία, γιὰ νὰ ζοῦν χωρὶς ὄλικὴ τουλάχιστο στενοχώρια. Δυτηρὸ ποὺ ἀναγκάσθηκες νὰ διακόψης καὶ τὰ μαθήματά σου, γιὰ νὰ μείνης στὸ σπίτι σὰ μεγαλύτερη καὶ νοικοκυρά· Ἀλλὰ τί νὰ γίνη, παιδί μου! Ἦταν ἀνάγκη. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση πρέπει νὰ σὲ ἱκανοποιῆ ἡ ἰδέα ὅτι θυσίασες τὴν ἀνώτερη μόρφωσή σου γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἔκαμες δηλαδὴ ἕνα σκληρὸ ἀλλὰ ὡραῖο καθῆκον. Ἔπειτα, τί νὰ τἄκανες τὰ διπλώματα! Διαβάζεις καὶ μόνη σου; κατχγίνεσαι; μελετᾶς; Αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη μόρφωση καί, πίστεψέ με, παιδί μου,—μιὰ μεγάλη εὐτυχία...

Ἡ *Φαίνη Γρόμανν*, κόρη τῆς παλιᾶς μου κι' ἀξέχαστης φίλης *Καρδερίνας*, μοῦ γράφει πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕξη χρόνια ποὺ εἶναι συνδρομήτρια. Κι' ἀφορμὴ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη, ποὺ μοῦ στέλνει γι' αὐτό τὴν εἰσφορά της, δρ 134. Ἀλλὰ ξέρεις ποῦ τὶς βρῆκε; Οὔτε λαχεῖο ἔκαμε, οὔτε κουμπαρὰ ἐργάσθηκε μόνο, ἔβρεξε τὴ γῆ μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ προσώπου της. Μὲ ἄλλους λόγους, καλλιέργησε καὶ φάτσες, μὲ τἀδέλφια της, τὸ κηπάκι ποὺ τοὺς ἔχει παραχωρήσει ἐκεῖ-πέρα στὸ κτῆμα, ὁ πατέρας τους, νὰ τὸ καλλιεργοῦν γιὰ λογαριασμό τους. Λοιπόν, ἀπὸ τὰ λαχανικά, τὰ παιδιὰ κέρδισαν φάτο 700 δραχμές· κι' ἡ *Φαίνη Γρόμανν* μοῦ ἔστειλε γιὰ τὸ Μνημεῖο τὸ μερτικό της. Δὲν εἶναι ὡραῖο αὐτό; — Ὡς ὁπου ἐλπίζω ὅτι τώρα ποὺ ἔκαμε τὴν ἀρχή, ἡ καλή μου φίλη θὰ μοῦ στείλη κι' ἄλλα ἐνδιαφέροντα γράμματα σὰν αὐτὸ τὸ πρῶτο.

Κι' ἡ *Λέλια* μοῦ ἔστειλε γιὰ τὸ Μνημεῖο 102 δραχμές, ποὺ κι' αὐτὲς ἔχουν τὴν ἱστορία τους: Εἶναι ἀπὸ λαχεῖο ποὺ τῆς εἶχε στείλει ἡ *Σανθὴ Νεράϊδα* νὰ τὰ διαθέση. Τὰ διέθεσε καὶ τῆς ἔστειλε τὸ ἀντίτιμο μ' ἐπιταγή. Ἐπειδὴ ὅμως ἤταν μὲ ψευδώνυμο, τὸ Ταχυδρομεῖο τῆς ἔστειλε τὰ λεπτὰ πίσω. Τί νὰ τὰ κάνῃ; Νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ κι' αὐτὴ στὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν ἀγοράσει λαχεῖα; Ἀλλὰ κι' αὐτὰ γιὰ τὸ Μνημεῖο τὸ εἶχαν κάνει. Καὶ ἡ *Λέλια* σκέφθηκε νὰ τὰ καταθέση στὸν Ἔρανό. Ὁ λογαριασμός τῆς τώρα εἶναι ὁ ἑξῆς: Εἶχε λάβει 39 λαχεῖα πρὸς 3 δραχμές. Ἐπούλησε τὰ 34, γιατί τὰ 5 τὰ ἔχει ἡ *Νανόττα* ποὺ τῆς ἔγραψε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ. Ἰδοὺ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀγοραστριῶν: *Κικὴ Εὐστρατιάδου* 5, *Σκανδαλιάρα* 4, *Μορέλλα* 4, *Βιόλα Χλόρη* 1η, *Νανόττα* 1, *Μάγισσα* 2, *Δέλια* 3. Τὸ ὅλον 34×3=102.—Αὐτὰ σήμερα. Γιὰ μερικὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα ποὺ μοῦ γράφει μαζὶ ἡ *Λέλια*, ἐλπίζω νὰ κάμω λόγο στὸ ἐρχόμενο.

Εἶπα κι' ἐγώ: Τί ἔπαθε ἡ *Πικρὴ Σκλαβιά* μου καὶ σήμερα μοῦ γράφει τόσο δυσανάγνωστα, αὐτὴ ποὺ συνήθως τὸ γράψιμό της εἶναι μαργκριτάρι; Μὰ ὅτκν, μετὰ πολλοὺς κόπους, κατάφερα νὰ διαβάσω τὶς πρῶτες γραμμές, εἶδα καὶ τὴν δικαιολόγησα: ἡ γράμμή μου ὅ,τι εἶχε σηκωθεῖ ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα. Περάστικά λοιπόν, κι' εὔχομαι νὰ λάβω γρήγορα γράμμα της, ποὺ νὰ τὸ διαβάσω ὅλο χωρὶς κόπο...

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο διάβασα τὸ γράμμα σου, *Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες*, καὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀπαντήσω σὲ ὅλα τὰ ὡραῖα ποὺ μοῦ γράφεις ἢ νὰ παραθέσω τουλάχιστο μερικὰ ἀποσπάσματα... Φυσικά, ἡ Παιδεία μας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ χωλαίνῃ ὅταν οἱ Ὑπουργοὶ κι' οἱ Σύμβουλοι διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τέτοια γρηγοράδα κι' ὅ,τι φτιάνει ὁ ἕνας, ἔρχεται καὶ τὸ χαλᾷ ὁ διάδοχος. Ἂς ἐλπίσουμε μόνο πῶς ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι μεταβατική. Γιὰ τὰ καινούρια ταλέντα τῆς Ζελίδας μας δὲν παραδέχομαι πῶς εἶναι τόσο ἀνώτερα ἀπ' τὰ παλιά. Ἐσὺ τουλάχιστο κανένα λόγο δὲν ἔχεις νἀποχωρήσῃς, οὔτε ὡς ἀρχαιοτέρη μέσα... στὶς *Βασίλισσες*. Τὸ διηγηματάκι σου ἐκεῖνο τὸ ἔλαβα· ἐπειδὴ ὅμως εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι πιὰ γιὰ τὴ Ζελίδα, οὔτε διαβάζω ὅσα μοῦ στέλνουν ἁπλῶς γιὰ νὰ τοὺς πῶ τὴ γνώμη μου, τὸ φύλαξα γι' ἀργότερα.

Σ' εὐχαριστῶ, *Ψυχή*, καὶ γιὰ τὶς νέες πολύτιμες πληροφορίες. Ναί. εἶδα κι' ἐγὼ στὴν «Ἑλληνοστρασιόν» τὰ τῆς κηδείας τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ἀγγάμ, ποὺ ἔκαψαν στὸν τάφο του χάρτινα σπιτάκια σὰν κι' αὐτὸ ὅπου μπῆκε ὁ Φραγκίσκος. Τὰ ἔθιμα, βλέπεις, ποὺ ἀναφέρεις τὸ «Σιδερένιο Χέρι» εἶναι αὐθεντικά. Γιὰ τὰ «Ἀλλόκοτα Μάτια», τὸ διήγημα τοῦ κ. Ξενοπούλου ποὺ ἔκαμε τόση ἐντύπωση, σὲ πληροφορῶ ὅτι δὲν εἶναι... τὰ δικά του μάτια ποὺ περιγράφει. Πῆρε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ πάθημα κάποιου γνωστοῦ του, ποὺ τὸ συμπλήρωσε μὲ τὴ φαντασία του, γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα διήγημα συμβολικό. Κι' ὅμως, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τὸν βρῆκε ἕνας κύριος καὶ τὸν ἔβεβαίωσε ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν ὅλες αὐτὲς τὶς ἰδιότητες ποὺ περιγράφει στὸ διήγημά του! Ἔε σι καὶ μὲ τὴ φαντασία φτάνει κάποτε κανείς... σ' ἀληθινὴ πραγματικότητα.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἐκφράζουν τὴ μεγάλη χαρά τους ποὺ τὸ φύλλο μου θὰ γίνῃ τώρα δωδεκασέλιδο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα καὶ βέβαιο. Θὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τοὺς λογαριασμούς μου νὰ ἰδῶ πόσο θὰ μοῦ στοιχίζῃ αὐτὴ ἡ αὔξηση, ὡς πόσο πρέπει ναὐξήσω τὴ συνδρομή καί, ἂν συμφέρῃ, νὰ τὸ κάμω. Γιατί δὲν μπορῶ βέβαια ναὐξήσω κατὰ 50% τὴ συνδρομή κι' ἀπὸ 75 ποὺ εἶναι, νὰ τὴν κάμω 115. Θέλω νὰ ἰδῶ: μὲ μιὰ μικρὴ αὔξηση, ἀσήμαντη γιὰ τὸν καθένα, θὰ μπορῶ νὰ τὰ βγάζω πέρα; Καὶ θὰ σᾶς πῶ.

Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ θερμὰ ὅσους τοῦ ἔγραψαν συγχαρητήρια γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς «Ἀναδυομένης».

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δροσερὸ

ΓΙΑ ΤΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΥΠΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΗΝ 22 - 23 ΚΙΛ.)

83ον Δελτίον Εἰσφορῶν

«Λεπτὴ Μαργαρίτα»	Δρ.	10.—
Εὐάγγ. Χρ. Ἀρβανίτης	»	3.—
Ἀδελφοὶ Ν. Κωνσταντίδου	»	10.—
«Δέλτα» (ἀπὸ πώλησιν 34 λαχείων ἐκ τῶν 69 ποὺ τῆς εἶχε στείλει ἡ «Ξανθὴ Νεράϊδα». Ἴδε σημερινὴν ἀλληλογραφίαν)	»	102.—
«Ἄνθεμις»	»	9.50
Ἀγαμέμνων Πέντζος	»	25.—
Τάκης Ι. Δημητρακόπουλος	»	15.—
Ἑλένη Ἰω. Γαλαγοῦ	»	21.—
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 82ον Δελτίον (Ἴδε φύλ. 43ον)	Δρ.	20.094.60
Ἐν ὅλῳ μέχρι 28/9/26.»		20.290.10

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 2.700 περίπου).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λυκόσκυλον*, (ἔστειλα· ὁ κ. Φ. σὲ χαιρετᾷ)· *Ἀράπαν* (χαίρω πολὺ καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις). *Ἀτρόμητην Φοβητσιάραν* (δυστυχῶς, ἡ Ἀγγελία ἐκείνη εἶχε δημοσιευθεῖ πλέον σὲ 42ον· ὄχι, ὄχι, δὲν θυμώνω καθόλου ποὺ μοῦ γράφεις ἔτσι ἐλεύθερα «ὅπως γράφει κανεὶς στὴ μαμμά του»· μ' αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ·) *Χρυσοῦφῆραν* (ποῦ νὰ θυμηθῶ τώρα! ἂς εἶναι, θὰ ἔλθῃ κι' αὐτῶν ἡ σειρά·) *Δοξασμένην Φουστανέλλαν* (ναί, ἔτσι θὰ εἶναι· ὡστόσο χαίρω ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς· τώρα... πότε;) *Ροδαλὴν Αὐγοῦλλαν* (ὄχι, δὲν θὰ σοῦ θυμώσω· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λίαν καὶ χαίρω ποὺ αὐτὰ ὅλα ἦταν περαστικά·) *Ἐλιὰν* (μπά! νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ πῇς· θὰ εὐχαριστηθοῦμε πολὺ νὰ σὲ γνωρίσουμε· τί ὡραία ἡ ἡμέρα σου ἐκείνη!) *Νικολέτταν Ι. Βαλλιάνου* (καλά, παιδί μου· δὲν θὰ πάψω...) *Γλυκὸ Τραγούδι* (τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ σοῦ ἐλέκρινα ἀπὸ περάσμενο· εἶχα φυλάξει τώρα τὸ σοῦ γράμμα γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω σήμερα ἐκτενῶς, ἀλλὰ ὁ χῶρός μοῦ ἐπελείωσε πρὶν ἔρθῃ ἡ σειρά σου· ἡ Δέβρη εἶναι κοντὰ στὸν Πύργο, στὴν Πελοπόννησο·) *Ἀποκριάτικον Παλιάτσον* (τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὸ δικό σου ὡραῖο γράμμα· εὔχομαι περαστικὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) *Κρινόλευκην Νεράϊδαν* (ἔτσι εἶναι· τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ ὅλο παραπονιοῦνται·) *Ἄσπρον Παλιάτσον* (ὡραῖα! ἔλαβα καὶ τὸ τυπωμένο Καταστατικὸ τοῦ Συλλόγου σας)· *Ἐξυπνην Γατούλαν* (καθόλου ἀνοησίες δὲν μοῦ γράφεις! νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Σφίγγα* (μετὰ χαρᾶς· ἔστειλα·) *Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος* (πραγματικῶς, αὐτὰ εἶναι ἀρχαιότατα, καὶ μάλιστα ὁ Ἀναγραμματισμὸς· ἔστειλα·) *Γνωστὴν Ἄγνωστην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κισσὸν* (ἔστειλα· χαιρέτα μου τὴν *Κασταυούλα*·) *Σκλάβαν Βασίλισσαν* (τίς ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολύ·) *Πριγκίπισσαν τῆς Σελήνης*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* κτλ. κτλ.

Μὲ Παλιάτσον, Σ. Γραμμένον, Μικρὸν Ἀθηναῖον (ἔστειλα·).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 2 Δεκεμβρίου.)

679. Λεξίγριφος

Σύμφωνο, μία νότα μουσική,
Ἀρχαία πόλη μὲ μαντεῖο,
Φωνῆεν· κάνουν—ὄχι ἀστεῖο,—
Μεγάλη πόλη ἀμερικανική.

Αἴας Ματαράγκας

680. Συλλαβόγριφος

Δυὸ μόνο σύμφωνα
Ἂν τὰ ἑνώσῃς,
Κάτι τι ἀθάνατο
Θὰ φανερώσῃς.

Ἀττικὴ Αὐγή

681. Στοιχειοτονόγριφος

Μιὰ πόλη ἀρχαία ἱστορική
Φορεῖ στὰ πόδια του ὁ στρατιώτης,
Ἂν τῆς ἀλλάξῃ λίγο ἐκεῖ
Τὴ μέση καὶ τὸν τονισμό τ' ἰς,

Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς

682. Ἀναγραμματισμὸς

Τόσο ποὺ 'μαι δυστυχής,
Μὲ λυπᾶσαι, μὲ πονεῖς·
Μὰ ἕνα γράμμ' ἂν μοῦ χαρίσῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ μὲ φῇς... μὲ τὸ ψητό σου,
Τὸ παστό σου, τὸ βραστό σου.

Τσούχτρα

683. Μωσαϊκὸν

Ἕρμος, Νέβας, Σπεχειός,
Μαιάνδρος καὶ Ἀλφειός,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Κι' ἄλλον ἕνα σχηματίζουν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος

684. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, σύνδεσμος ὑποθετικός, ἀρχαία πόλις παρὰ τὴν Ρώμην, ἀρχαῖος ποιητής, ἀρχαῖος ζωγράφος. Οἱ σταυροὶ καθέτως θάμνος ἀκανθώδης.

Φιφὴ Ἰ. Σταυροπούλου

685. Κρυπτογραφικὸν

12345 = Πόλις
2154 = Τσάρος
3515 = Ἡφαιστειῶδες
452 = Βεβαιωτικὸν
5315425 = Κράτος

Μυσσωτὶς

686. Διπλὸ Κεφάλι

ἄγος, πόρος, ἀφή, μικρόν, Κύρος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἕνα γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων ταχυκὰ νἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Δρόσος Χλόης

687. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς

Ταχυκὰ τῶν κατωθὶ ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δεύτερα δένδρον ἀειθαλές, τὰ τρίτα εἶδος λογοτέχνου καὶ τὰ τέταρτα ρῆμα:

1, Δημῶδες ὄνομα ἑνὸς θερμοῦ μηνός· 2, Ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν Χριστὸν τί εἶναι· 3, Ἀκόλουθος τοῦ Βάκχου· 4, Σημεῖον καλοῦ ἢ κακοῦ· 5, Κόλπος τῆς Ἀττικῆς.

Φωτεινὸς

688. Ἐλλιποσύμφωνον

Ο - ααα - γιο - αιεύει

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπονίκης

689. Γρῖφος

Ἔλα! βάσις. Τί μένει;

Στολή.

Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

690-692. Cinéma-Rébus

1.—Πύγος, ἐκεῖ, ὄχι.
2.—Οἶνος, καί, σὺ ἔχεις.
3.—Κῦμα, νεφρός, σὺ ἔχεις.
(Τρεῖς ἰταλικαὶ πόλεις.)

Γλυκὸ Χαμόγελο

693. Sans Voyelles

L - mr - prpr - st - l - pls - grnd - ds - lttrs,

Σκανδαλιάρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

439. Δειλινὸν (δεῖ, λῖνον.) — 440. Μῆλα (μῖ, λᾶ.)—441. Ἐρατὼ·ἐρωτῶ.—442. Κατατόπια - κατατόπια.—443.

Γ Ρ Α Ν Ι Κ Ο Σ
Ε ο Ο
Λ Α Λ
Ω ω
Ν Α Υ Π Λ Ι Ο Ν

444. Θύελλα. (Μαριάνθη, ΕΛΑ.) — 445 - 449. Διὰ τοῦ Β: *βῆμα, βαφή, βόλος, βέλος, βδέλος.* — 450. ΚΑΝΑΡΙΟΙ (ὁΚᾶ, ΠΑν, ἸΝώ, ἔΑρ, Ἥρα, λΙφ, ἰΟν, ρἷς.)—451. ΑΚΡΙΣ (ἡ *Ἄσμος* δάλια· ἡ *Κομψὴ* δεσποινίς· ὁ *Ρυπαρὸς* χοῖρος· ὁ *Ἱκανὸς* ὑπάλληλος· ὁ *Σοφὸς* διδάσκαλος.)— 452-455. Βενετία, Ἐλβετία, Ἑσπερία, Ἐρέτρια. — 456. Πολλὰ μαλλιὰ λίγα μυαλά. — 457. *Οἱ φρουροὶ ἀγρυπνοῦσιν* (ἡ, φρούρια, γο' ὕπνου, συν.) — 458 - 460. 1. *Νέαιρα* (nez et rat.) 2. *Μίρνα* (mur, Ka.) 3. *Σούλα* (sous là.)— 459. Aimez vos parents (em et veau par due.)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

('Απὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ 15 (5 καὶ 6).
Ἀφροδίτη, δρ. 20 (6 καὶ 7).
Θέατρον, Τόμος Β' δρ. 25 (6 καὶ 7). Τόμος Γ' δρ. 15 (6 καὶ 7).
Ἰσαβέλλα, δρ. 22 (4,50 καὶ 6).
Κακὸς Δρόμος, δρ. 10 (4.50 καὶ 6).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 8,10 (4,50 καὶ 6).
Κόκκινος Βράχος, δρ. 15 (4,50 καὶ 6).
Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 20 (5,50 καὶ 7).
Κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4 (4 καὶ 5).
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 15 (5 καὶ 6).
Μητρυιά, δρ. 5 (4 καὶ 5).
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 15 (5 καὶ 6).
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 12,50 (4,50 καὶ 6)
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30 (6 καὶ 7).
Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 10 (5 καὶ 6).
Στέλλα Βελάντη, δρ. 10 (4,50 καὶ 6).
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 20 (5.50 καὶ 7).
Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20 (5 καὶ 6).
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 20 (6 καὶ 7).
Φοιτηταί, δρ. 10 (4 καὶ 5).
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12 (4,50 καὶ 6).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—653)

Γιοῦ-Γιοῦ, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀγριολούλουδο, Κλάρη, Μάρβελ, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Πανταχοῦ Παρών, Λέλια, Λεϊλά, Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Σκλάβα Βασίλισσα, Σαπφώ, Ἀτλάντα, Μαρκίτα, Μιμόζα, Μάγισσα, Νιόβη, Χανουμάκι, Σκανδαλιάρα, μεγάλη εὐτυχία θὰ μοῦ χαρίσετε, ἂν μοῦ στείλετε ἀπὸ ἕνα τετραδιάκι στὴν Δίσις· (ΚΣΤ—547). Τζοκόντα

(ΚΣΤ'—654)

Κορίτσι Γαλλίς, δίπλωματοῦχος καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα εἰς οἰκογένειας καὶ δεσποινίδας 9-12 π. μ. Ἐκμάθησις ἀρίστη, ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Δίσις: R. P. poste restante etrangère, Ἀθήνας.

(ΚΣΤ'—655)

Μιμόζα, Κόρη τοῦ Βυζαντίου, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, δέχεσθε γανταλλάξωμε Μ. Μυστικά; Ἡ σύστασίς μου: Δνίδα Στέλλαν Γαγάνη, Φωκυλίδου 23, Ἀθήνας. ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΣΤ'—656)

Ταρζάν, Βεατρίκη, Μάρβελ, Νοικοκυρούλα, Σκλάβα Βασίλισσα, Βαλέντσια, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Ἄλκηστις, Σκνίπα, Κλάρη, νὰ περιμένω τετραδιάκια; Δίσις: (ΚΣΤ'—433). Νάνδτα

(ΚΣΤ'—657)

Ζητῶ σύστασιν καλῆς «Δούκισσας Γαβριέλλας». Νέλλη Καλογλοπούλου, Ρ. R. Ἀθήνα. Πανταχοῦ Παρών

(ΚΣΤ'—658)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα 3. Σημειοχή δρ. 1. Δίσις: (ΚΣΤ—441). Διαπλασσόπουλα, Σύλλογοι, τιμήσατε πτωχὸν διαγωνισμόν μου. Μέλισσα

(ΚΣΤ'—659)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΗ παίδευ' ἀλληλογραφεῖ. Σᾶς θυμίζει τὸν (ΚΣΤ'—488) διαγωνισμόν ποὺ τελειώνει σὲ λίγο.

(ΚΣΤ'—660)

Πριγκίπισσα τῆς Εὐρώπης, Πριγκίπισσα τῶν Ἰνδιῶν, ἀγαπημένες μου φίλες, πῶς πάει τὸ σχολεῖο; τὰ μαθήματα; τὸ ξενύχτι πότε θ' ἀρχίσῃ; ζίπ!ζζ... ἔτσι σᾶς θέλω. Κρινόλευκη Νεράϊδα

(ΚΣΤ'—661)

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΛΑΧΑ, ΗΡΑ, ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, ΜΙΜΟΖΑ, ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ, ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΤΖΟΚΟΝΤΑ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ, ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μοῦ ἐχάριζε στιγμὲς εὐτυχισμένες. Νὰ τὸ περιμένω; Δίσις: (ΚΣΤ'—413.) ΔΛΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΣΤ'—662)

Πρωτομαϊνοντας στὸ διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα. Ἰδιαιτέρως τὴν Γλυκερίαν Βασιλειάδου, γιὰ τὰς καταλλήλους της ὁδηγίας. Γωνὸ Βουνὸ

(ΚΣΤ'—663)

«ΟΜΟΦΩΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ»

Ἀρχίζουν αἱ ἐργασίαι. Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς, τρέξατε νὰ ἑνωθῆτε μαζί μας. Κεφάλαιον αὐξανόμενον 1.000 δρχ. Ἀεχόμεθα ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ. Γράψατε: Γ. Χαλκιόπουλον, Φίλωνος 41, Πειραιᾶ. Διαπλασόπουλα συνενωθῆτε.

(ΚΣΤ'—664)

Μινόλα, ψτού! νὰ μὴ δασκαθῆς. Καλὲ σὺ εἶσαι φαινόμενον. Ἀφοῦ σοῦ εἶπα μόνη μου τὸ ψευδώνυμό μου, μὰ νὰ καλόφῃς!!! Ἄνθεμις

(ΚΣΤ'—665)

ΟΜΟΦΩΝΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΩΝ. «Ἄγνωστοι», πόλεμος! Τρέμετε· ἐντὸς ὀλίγου.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ